

Borrell borrat...

VIST DES DE DALT
MARC CERON
@marcceron

Tret que caigui algun llamp o sorgeixi alguna desprevinguda riuada del Noguera Pallaresa (cosa que ajudaria amb la sequera que hi ha actualment), el pròxim diumenge la Poble de Segur aprovarà suprimir el passeig Josep Borrell i Fontelles per convertir-lo en passeig 1 d'octubre. La decisió es prendrà en una consulta popular, però, tenint en compte que a la Poble hi governa ERC amb majoria absoluta, no cal ser massa espavilat per preveure el resultat de la votació. Aquest tipus de consultes es convoquen sempre per guanyar-les. En aquesta en particular, ara tocarà anar al registre, notaris... i altres vetlladors de propietats personals per tal de procedir a canviar el vell carrer dels béns cap al nou nom que vindrà.

Ens trobem davant un nou exemple de la Catalunya autoritària que exclou de la vida pública tota persona que dissenteix del pensament únic dominant. A Josep Borrell, nascut a la Poble de Segur, no li perdonen que no professi amb la fe independentista i que constantment aprofiti per dir-hi la seva a la situació vigent de la terra on va néixer. Per exemple, com el protagonisme que ell va adquirir en aquella manifestació de l'octubre de 2017 organitzada per Societat Civil Catalana. Borrell va ser un dels oradors, juntament amb altres destacats dirigents com Paco Frutos del Partit Comunista (empresonat per sindicalista durant el franquisme) mentre Franco autoritzava les activitats d'Òmnium Cultural, perquè no li ocasionaven cap problema o bé el de l'arquitecte lleidatà Mariano Gomà liderant l'entitat que ho organitzava. Josep Borrell, expresident del Parlament Europeu i actual Alt Responsable de la UE per Afers Exteriors i Política de Seguretat, és un dels polítics mundials que lidera la defensa d'Ucraïna contra la invasió de Rússia, i si diumenge la consulta poblenca decideix suprimir el seu nom del nomenclàtor urbà, veurà com serà esborrat dels carrers del poble que el va veure néixer i créixer. El caciquisme rural de tota la vida. Feta l'acció, veurem com el dia de demà Pere Aragonès aconseguirà que el rebí la presidenta de la Comissió Europea, Ursula Von der Leyen.

Consulta pel possible canvi de nom del Passeig Josep Borrell

QUI? Persones majors de 16 anys, nascudes i/o domiciliades a la Poble
QUAN? Diumenge 12 de març, de 9h a 20h
ON? Sala de plens de l'Ajuntament
QUÈ? "Respecte a la proposta de canvi de nom de l'actual passeig Josep Borrell, la meua elecció és:"

Mantenir el nom actual de Passeig Josep Borrell i Fontelles Canviar el nom del passeig per Passeig 1 d'octubre

Vols ser voluntari/ària per la mesa?

Del 23 de febrer al 2 de març, envia un missatge a participaciocitadana.lps@gmail.com o presencialment a l'Ajuntament. El divendres 3 de març es realitzarà un sorteig entre els inscrits.

Observo com hem obtingut els darrers anys tenir una Catalunya dominada pel sectarisme i la mediocritat. Sobretot la mediocritat, tot i que ambdós conceptes solen anar agafats de la mà. Què puc esperar d'un país que menystenim i arraconem figures com Salvador Dalí, Josep Pla o Joan Antoni Samaranch? Òbviament, poden agradar més o menys, es pot estar d'acord amb ells o no, però ningú pot negar que es tracta de tres destacats personatges en els seus respectius camps. I segur que tots tres, a més de moltes llums, tenen ombres, però més en té, per exemple, Lluís Companys i cada any li tributen un homenatge institucional, no? A Sama-

ranch, gràcies al qual Barcelona va obtenir els Jocs Olímpics del 1992 que li van permetre fer un salt a la modernitat. L'alcaldeessa Ada Colau li va intentar esborrar el seu nom retirant una escultura que l'ex-president del COI havia regalat a Barcelona. Clar que el seu passat franquista el coneix tothom, però és de ben nascuts ser agraiats i, a més, quan n'has tret tant de profit. Samaranch, el gran modernitzador de l'esport olímpic, en canvi, sí que té —entre molts altres reconeixements internacionals— un estadi de futbol amb el seu nom a Lausana, ciutat d'un país com Suïssa que sempre se'l presenta com a exemple de democràcia. A Salvador Dalí, l'artista català més universal, Barcelona, la capital de Catalunya i exemple de ciutat cosmopolita i oberta, li ha negat sempre un carrer o una plaça, que sí que té actualment a Madrid. Tres dècades després de la seva mort, continua essent una figura mundial sense precedents. La seva retrospectiva al Pompidou de París (any 2013) va ser la més exitosa de la història, igual que les exposicions de Moscou (2020), Tòquio (2016) o Pequín (2000 i 2018). A la Catalunya actual, observo que només ets reconegut si algun dia t'has proclamat independentista. O Josep Pla, el millor escriptor català del segle XX i un dels més destacats de la història de la literatura catalana, que no va rebre mai el Premi d'Honor de les Lletres Catalanes, fet que sí que han obtingut escriptors mediocres dels quals ningú no se'n recorda. També podríem afegir a d'altres "enemics" contemporanis com Joan Manuel Serrat o Javier Cercas, que ha estat rebut

pel president de la República francesa, Emmanuel Macron, però no pels nostres presidents catalans.

Vist des de dalt, és un país ben curiós, el nostre. És curiós com aquells que menystenen catalans universals després es dediquen a apadrinar i subvencionar —amb diners públics— l'Institut Nova Història. Una entitat que lluita per la catalanitat de Cristóbal Colón, Miguel de Cervantes, Santa Teresa de Jesús o Leonardo da Vinci. Qui sap si algun d'aquests noms potser seran algun dels nous proposats, a partir del dilluns vinent, per al Passeig Borrell de Poble de Segur.

Cuotas de género. Solución o trampantojo

MARIA BURREL BADIA
PORTAVOZ DE CS EN LA PAERIA DE LLEIDA Y DIPUTADA PROVINCIAL

Las cuotas de género son una medida que ha sido impulsada por la Unión Europea en los últimos años para promover la igualdad de género en diversos ámbitos, incluyendo el mundo empresarial. De esta medida se está hablando en estos días en nuestro país porque se ha presentado por el gobierno de Sánchez como una ley propia cuando, en realidad, de lo que se trata es de dar cumplimiento a una directiva europea obligatoria sobre la paridad en la empresa privada.

La cuota de género se basa en la idea que, en muchos casos, las mujeres enfrentan barreras y discriminación que les impiden acceder a ciertos puestos de liderazgo y decisiones en las empresas, a pesar de tener la misma capacidad y formación que los hombres. La aplicación de cuotas de género en el mundo empresarial se ha llevado a cabo en diferentes países europeos, con resultados también diferentes. En algunos casos, la implementación de cuotas ha llevado a un aumento en la presencia de mujeres en puestos de liderazgo y en órganos de decisión empresariales, mientras que en otros casos ha generado resistencia y críticas por parte

de algunos sectores empresariales. En cualquier caso, es importante tener en cuenta que la aplicación de cuotas de género en el mundo empresarial no debe ser vista como una solución única o definitiva para promover la igualdad de género.

No podemos quedarnos en el trampantojo, hay que abordar otras barreras y desigualdades que afectan a las mujeres en el ámbito empresarial y laboral. Barreras y desafíos específicos, como el acceso a financiación, la conciliación de la vida laboral y personal o la falta de redes de contactos empresariales. En este sentido, es importante promover po-

Las cuotas en el mundo empresarial no deben ser vistas como la solución única para promover la igualdad

líticas públicas que fomenten la igualdad de oportunidades para las mujeres en ámbitos como la formación o el acceso a programas de financiación específicos. Por ello, la aplicación de las cuotas de género no debe ser una solución única y definitiva, sino una herramienta más dentro del conjunto de políticas y medidas para promover la igualdad de oportunidades entre mujeres y hombres.

El valor del esfuerzo y la innovación son fundamentales para cualquier puesto de responsabilidad, en el ámbito empresarial, en el político o en cualquier otro ámbito y, sinceramente, flaco favor se nos hace a las mujeres si desde el feminismo populista más radical se nos pretende tutelar, instrumentalizar o beneficiar por el simple hecho de ser mujeres, prescindiendo del esfuerzo, del mérito o la capacidad. La igualdad de derechos y oportunidades es consustancial a los Derechos Humanos y las mujeres no somos víctimas, somos libres para desarrollarnos personal o profesionalmente como decidamos.